

ældre i befolkningen over årene, og den anden del kunne bruges til yderligere nedbringelse af den offentlige gæld, statsgæld i den forbindelse her – ja, så var der også mindre renteudgifter til fremtidige generationer.

Men jeg forstår, at Venstre med den formulering ønsker, at de alene skal bruges til skattelettelser, og så bliver det jo de gamle og de næste generationer, der betaler skattelettelserne til de nuværende generationer.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Det er en bemærkning til hr. Ole Sohn. Må jeg sige først principielt om det med arbejdsløses rettigheder: I Venstre går vi ikke ind for borgerløn. Man har altså ikke en uindskrænket ret til at holde fri på andres regning. Det betyder, at hvis man er rask og er arbejdsfær og der er et arbejde, så har man også en moralsk pligt til at tage det og blive selvhjulpnen og selvforsørget. Det er så også læren fra Farum, at dér, hvor man virkelig målrettet går efter at anvise arbejde, lykkes det i en grad, som man kun kan være stolt af dér, hvor man har taget det initiativ – som lærestykke for andre kommuner.

Når det gælder miljøafgifter, så synes jeg, at man skulle fokusere på, hvorfor det ikke er på det offentlige område. Jeg synes, man skulle se i statistikken og sige: Hvor er det, folk er syge? Er det på Københavns Rådhus, eller er det hos A.P. Møller? Og det er ejendommeligt, at man lægger noget på, som kun kan være en skat, for det er en hel branche, man beskatter. Det er jo ikke den enkelte virksomhed. Man opkræver et beløb i alt for hele branchen på subjektive kriterier.

Prøv at undersøge tilbage i historien, hvor syge man var som postarbejder eller i DSB, om der overhovedet var nogle private virksomheder, der havde det. Eller er sandheden ikke, at mange steder, hvor private virksomheder overtager opgaverne, falder sygefraværet?

Til hr. Frank Aaen vil jeg sige: Udbudet, jamen det er da meget enkelt. Det er dem, der udbyder, der bestemmer præcis kvalitet og har ansvaret for, at det, der leveres, også er oppe på det niveau. I de eksempler, jeg selv kender, leveres der præcis den kvalitet, som udbyderen har efterspurgt. Så det er egentlig meget enkelt, hvad enten det er noget, man laver i eget regi eller i fremmed regi.

Så spørger hr. Jan Petersen om de sparede renteudgifter. Det er fuldstændig rigtigt forstå-

et. Det, man kan ved at forcere en nedbringelse af statens gæld, også ved salg af aktiver, medfører en sparet renteudgift alt andet lige, og den kan bruges til egentlige skattelettelser på områder, som man så kan forhandle i takt med, at finansieringen fremkommer.

Men der er et problem i den forståelse, også som hr. Vernersen tidligere gav udtryk for i et tidligere spørgsmål, for vi er altså et dynamisk samfund. Muren er faldet. Det er ikke planøkonomi, det er markedsøkonomi. Og det vil sige, at i et almindeligt markedsstyret samfund er der en indbygget vækst. Selv om man ikke gør noget, så stiger altså det samlede potentiale.

Hvis man går 10 år tilbage og siger: Hvor meget er værdien af produktionen i Danmark steget over en 10-års-periode, det, der hedder bruttofaktorindkomsten, så vil man se i faste priser, at 132 mia. kr. er værdien af det, vi alle sammen beskæftiger os med i produktion, det er den steget. Og hvis man tager skatten af det, så vil det svare til ca. 70 mia. kr. mere i de offentlige kasser med de skattesatser, vi kender i dag. Så det er den der indbyggede dynamik, der gør, at vi alle sammen jo bliver rigere, og at vi er i stand til at give en bedre velfærd med den samme skat eller med en lavere skat.

Men det, der er vores ønske, er allerede på nuværende tidspunkt at bruge pengene bedre ved at indføre konkurrence om at give de bedste tilbud til borgerne.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Så har vi tre korte bemærkninger. Hr. Jens Peter Vernersen, fru Aase D. Madsen og hr. Ole Sohn.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jamen ikke mindst det sidste svar her giver jo en vis afklaring. Det vil altså sige, at den faldende renteudgift, man har, skal bruges til at sætte skatten ned. Den skal ikke bruges til at betale vores gæld, og den skal ikke bruges til at sikre ældre, som der bliver mange flere af.

Det betyder altså, at når vi ikke bruger pengene til at afvikle vores gæld, så bliver det de nye generationer, så bliver det de unge mennesker, der kommer til at betale, fordi vi fortsat har den samme statsgæld. Sådan er det jo altså, uanset om hr. Thor Pedersen mener, at det kan klares via et dynamisk samfund og en pengemaskine, og hvad der ellers bliver sagt her.

Venstre lader de unge i stikken og vil ikke sikre, at der er tilstrækkelig økonomi til de